

Zanedlouho však byly početné sledovací záměry trestuhodně zmařeny vzteklým vyzváněním mobilního telefonního aparátu. Jako obvykle nevhod volal bohatý zlatník Bída. Pochlubil se, že trpí zvýšenou plynatostí, která mu znemožňuje uzavírat úspěšné obchody, úžasně ho ale prý inspiruje k napsání nové kakofonie, která by mohla překonat Mahlerovu 10. symfonii. Ještě, než Ludvík Bída nezaslouženě zbohatl a stal se zlatníkem, dirigoval divadelní orchestr. Hudba zůstala jeho koníčkem. Pořídil si nahrávací studio a ve volných chvílích skládal symfonické básně.

„A jsem v koncích,“ pomyslel si Josef rozmrzele, neboť vlivem matoucího volání plynatého skladatele Bídy ztratil z dohledu onu neznámou krásku, a tím nezíská telefonní číslo, které by mu jistě vnucovala.

II.

Advokát JUDr. Norbert Nemluva smluvil schůzku s lobbistou Čestmírem Schlangem^{*)} na desátou hodinu v kavárně u hada ve Zlatnické ulici. Josef Ptáček se dostavil před desátou a zjistil, že kavárna u hada se tam nenachází. Obávaný lobbista Schlange se v následném telefonátu trpce vyjádřil, že doktor Nemluva je patrně dezorientován v důsledku prodělaného kolonoskopického vyšetření, které mu zabraňuje mluvit srozumitelně. Schůzka je prý ve skutečnosti domluvena až na třináctou hodinu a kavárna se samozřejmě nejmenuje u hada, nýbrž Kobra.

Kavárna Kobra se tam ovšem také nenacházela. Ani po bedlivém pátrání nebyla Kobra Josefem nalezena. Pouze jakýsi noční bar skromně označený nápisem *Krokodill* na nenápadné vlaječce vyvěšené nad širokými domovními vraty jednoho z řady palácových domů. Nabízelo se vysvětlení, že Čestmír Schlange možná zaměnil krokodýla za kobru, neboť nemusí být dostatečně zoologicky vzdělán. Ptáček tedy směle

vstoupil do rozlehlé dvorany paláce a hned u recepcí úlekem ustrnul. Recepční byl nápadně podoben slepému vraždícímu monstru z filmu *Mrtvé oči Londýna*, se kterým se od dětství nikde nechtěl potkat, natož zde v Praze za bílého dne. Onen pracovník bezpečnostní služby se zjizveným obličejem, holou lebkou a výzorem King Konga však o Josefa nejevil sebemenší zájem. Zjihlým pohledem byl zcela pohroužen do četby francouzských milostných veršů ve sbírce *Galantní poezie*. Na velmi obezřetný Josefův dotaz obrovitý recepční vysokým jiskřivým hláskem potvrdil, že v suterénu se nějaký bar dozajista nachází. Je prý ale trvale uzavřen, takže ať se tam někoho poptá.

Po dalším telefonátu s Čestmírem Schlangem vyšlo najevo, že místem důležitého setkání je nedaleká restaurace jménem Nostalgie, kterou ovšem Schlange důvěrně přezdívá Kobra. Josef Ptáček následně polohu restaurace Nostalgie úspěšně odhalil, avšak zbývající čas do konspirativní schůzky se Schlangem a Nemluvou se rozhodl strávit v útulné kavárničce Kafičko, kde si v bezpečí a klidu samoty hodlal třídit rozbujelé myšlenky.

III.

Josef Ptáček, po domácku přezdívaný Jája, působil vysoce distingovaným dojmem. Znalci jeho života se shodují, že v kolektivu býval vždy oblíben pro své přátelské chování, galantnost, humor a zřídka i díky smyslu pro odpovědnost. Maminka Věra se o něho stále vzorně starala, pěkně ho oblékala a láskyplně oslovovala Jájo, což se mu příliš nezamlouvalo, proto ji věčně marně napomínal, aby ho před lidmi oslovovala alespoň Jozífku, když už ne mužným Josefe.

Přes okno prohráté kavárničky Kafičko se nyní hodlal dočasně oddávat nicnedělání a kritickému pozorování chodců, pokojně procházejících Truhlářskou ulicí. Tuto vysoce sofistikovanou metodu zahálky si osvojil na pracovních cestách v Římě. Aby dobře reprezentoval a působil jako vzdělaný

^{*)} Schlange – něm. had